

[Svend Haugaard.]

fuldt, at det simpelt hen ikke havde været muligt at få teorien bragt videre ud i praktik, hvis man ikke netop havde haft de frivillige til at omsætte den.

Jeg tror altså, dette arbejde er uhyre værdifuldt. Vi hørte i landsbyerne vældig meget om disse unge menneskers meget store energi, deres redelighed og pålidelighed i sammenligning med nogle af deres egne. Men det arbejde, der er i gang, foregår kun i nogle ganske få landsbyer, og Indien har, hvis jeg husker ret, 560.000 landsbyer, så der er tilstrækkelig arbejdsmark de første år fremover.

Hvis man kender landbruget fra anden side end den teoretiske, må den indsats, man her ser gjort i praksis, fylde en med beundring. Det er meget dygtigt gjort teknisk, og når man har set de unges virke i landsbyen, deres færden mellem befolkningen og denne befolknings reaktion, er man heller ikke i tvivl om, at den mellemfolkelige indsats er lykkedes fuldt ud.

Der har været — for mig helt uforståeligt — kritiske røster mod den idealistiske indstilling. Jeg kan helt give tilslutning til de bemærkninger, der på det område faldt fra hr. Per Møller for et øjeblik siden. Man har talt om idealisme som en tyngende bagage. Jeg ved ikke, hvordan det skulle være muligt under de vilkår, som disse unge må befinde sig under, overhovedet at holde det ud og klare den opgave uden en menneskelig holdning og vilje til at gøre en indsats, hvor egoistiske interesser træder i baggrunden til fordel for at gøre noget for andre. Idealisme — lad mig hellere sige en realistisk idealisme — er ikke nogen hæmsko, i hvert fald ikke for de pågældende selv, men den ser ud til at være blevet et kompleks hos dem, der åbenbart ikke selv har så meget af den.

Det arbejde, der er udført, fortjener i langt de fleste tilfælde fuld anerkendelse, og vi kan fra det radikale venstres side fuldt ud tiltræde, at der gives mulighed for dette arbejdes fortsættelse.

Morten Lange: I debatten om hjælpen til udviklingslandene og i arbejdet for at udbygge dette samarbejde har der altid været en fare, som truede om hjørnet, nemlig om de projekter, man gik ind for, i realiteten

havde en betydelig hjælp til giverne som deres baggrund.

Det er en helt klar fare, når vi taler om den industrielle bistand og den økonomiske bistand, og jeg har indtrykket af, at vi herhjemme har været ret opmærksom på, at en sådan hjælp til giverne ikke var meningen. Men det kan naturligvis også blive et spørgsmål, der trænger sig på, hvis hjælpen til giverne består i, at det blot er arbejde, der udføres, for at giverne skal føle sig glade, skal føle sig styrkede i sjælen ved den indsats, de gør, medens deres nyttevirkning måske er ringe.

Jeg har forstået, at den kritik, der har været på det senere af de u-landsfrivillige, i hovedsagen har været rejst ud fra det synspunkt, at det var en svag og lidet effektiv hjælp, og at den i realiteten var mest hjælp til de frelste, der drog ud. Det er min opfattelse, at en sådan kritik naturligvis altid er noget, vi må have for øje. Det er sådan set ingen skade til, at den kommer frem en gang imellem, men det er samtidig min opfattelse, efter hvad jeg kender til sagen, at kritikken i dette tilfælde ikke har et særlig realistisk grundlag.

Nu har der jo været ført en livlig debat i dagspressen om en kritisk rapport, som påstås at skulle udgives som en bog på et eller andet forlag, og hvis denne bog engang bliver udgivet på et eller andet forlag, så er det jo muligt, at vi ved læsning af den kan få en række detaljer frem, som yderligere kan udbygge diskussionen. Men på det nuværende grundlag og efter de referater, jeg har set, vil jeg sige, at det er min opfattelse, at vi har fundet en god mekanisme til at ud-sortere, at udvælge og at forberede de frivillige på deres arbejde igennem de sekretariatsopgaver. Mellemfolkeligt Samvirke har udført i overordentlig nært samarbejde med sekretariatet for udviklingshjælpen — i virkeligheden, havde jeg nær sagt, næsten efter sekretariatets direktiv. Jeg tror, det er et godt arbejde, der er gjort.

Man vil naturligvis kunne imødegå disse sammenfattende positive bemærkninger med et utal af konkrete tilfælde, hvor der er begået en eller anden fejl. Min sindsro over for sådan kritik er betydelig. Jeg er naturligvis klar over, at det er vigtigt, at alle de fejl og mangler, som man finder, bliver indrapporteret. Men det har været min erfa-